

DESET PITANJA VJEROUČITELJIMA NA POČETKU VJERONAUČNE GODINE*

Primljeno:
26. 10. 2011.

Stručni
članak

UDK
371.12.011.
3:268

ANTE MATELJAN

Katolički bogoslovni fakultet
Zrinsko-frankopanska 19
21000 Split

Sažetak

U ovom članku autor, u obliku dijaloga s vjeroučiteljima na početku školske i vjeronaučne godine, upućuje na bitne odrednice školskog vjeronauka kao konfesionalnog vjeronauka, koji od vjeroučitelja zahtijeva vjernost pologu vjere Crkve, što je pak moguće samo uz iskreno osobno opredjeljenje za Isusa Krista kao Spasitelja, utjelovljenoga Sina Božjega. Opasnosti za konfesionalni vjeronauk u školi i za svakoga vjeroučitelja ponajprije dolaze od relativiziranja bitnih, trinitarnih, kristoloških, eklezijalnih i antropoloških datosti vjere. Načelo vjernosti Bogu i vjernosti čovjeku u konačnici se ostvaruje u jednom te istom: vjernosti Kristu.

Ključne riječi: vjeronauk u školi, konfesionalni vjeronauk, identitet vjeroučitelja

»Židovi znake ištu i Grci mudrost traže,
a mi propovijedamo Krista raspetoga:
Židovima sablazan, poganima ludost,
pozvanima pak – i Židovima i Grcima –
Krista, Božju snagu i Božju mudrost.«

(1Kor 1,22–24)

ZA POČETAK: JEDAN OSTVARENI SAN

Pokušajte zamisliti: Početak rujna 1973. Split, Trg Gaje Bulata, bolje poznat kao *Ispred kazališta*. Sa zapadne strane HNK, sa sjeverne strane Gospa od Zdravlja, s istočne strane *Prima*, prva i jedina robna kuća u gradu, a s južne strane Marmontova ulica koja vodi ravno na Rivu. Srce grada. Jedan četrnaestogodišnji dječak zaustavlja se na trgu i gleda ljude koji prolaze: neki u trgovinu, neki u kazalište, neki u besciljnu šetnju, a neki navraćaju u crkvu.

Stoji, gleda i pita se: *Bože moj, hoću li ikad u životu moći doći ovako na trg i slobodno progovoriti o tebi? S ovim istim ljudima moliti, s njima zapjevati?* – I dalje stoji, pa sam sebi govori: *Kakav lijep san!*

Niti dvadeset godina poslije, tom dječaku rekoše: *Obnavljamo procesiju za Svetoga Duju. Evo, izvoli, govori, moli, propovijedaj!* I tako već dvadeset godina. Ne samo na Svetog Duju, nego i na Veliku Gospu na Pojišanu, i na Malu Gospu u Solinu, a ako ti je malo – evo ti još: triput dolazi papa Ivan Pavao II. u Hrvatsku. U pripravi na svetu misu, evo ti sat vremena na zagrebačkom hipodromu, evo ti cijelo jutro, od 6 do 10 na Žnjanu, evo ti dva

* Ovo je autorovo izlaganje 4. rujna 2010, prigodom podjele kanonskih mandata vjeroučiteljima u zagrebačkoj katedrali.

sata u Gružu! Moli, govori, pjevaj, propovijedaj!

Svaki put kad me netko pozove govoriti, propovijedati, predmoliti, prisjetim se toga dječaćkoga sna, i dok ga ponavljam osjećam se kao Mali Princ, koji priča nešto vrlo jednostavno, što ljudi tako teško shvaćaju! Ljudi manje vjeruju iskustvu negoli svojim teorijama. A iskustvo potvrđuje: ako ono što osjećaš kao svoj poziv doista prihvaćaš, ne zbog sebe, nego Boga radi – Bog će ti dati! Problem je, ipak, u tome što ne znamo kakav teret taj poziv i poslanje sa sobom nose! Zato nisu rijetki trenuci kad se osjetiti ono o čemu prorok Jeremija kaže: *»Ti me zavede, o Gospodine, i dadoh se zavesti, nadjačao si me i svladao me. A sada sam svima na podsmijeh iz dana u dan, svatko me ismijava. Jer kad god progovorim, moram vikati, naviještati moram: Nasilje! Propast! Doista, riječ mi Gospodnja postade na ruglo i podsmijeh povazdan. I rekoh u sebi: neću više na nj misliti niti ću govoriti u njegovo ime. Al' tad mi u srcu bi kao rasplamtjeli oganj, zapretan u kostima mojim«* (Jr 20, 7–9).

Unatoč jadu i nevolji oko sebe, Jeremija nije odustao. Bio je hrabar. A ja? Hoću li odustati – jer vidim jad i nevolju oko sebe, u društvu i Crkvi, u školi i izvan nje? Osjećam se kukavno, nemoćno i bez riječi. Gubim snagu i povjerenje u svoje sile! Dok sam, razmišljajući o ovom izlaganju s notesom u ruci šetao Marjanom, ništa mi pametno nije padalo na pamet! I priznajem, potaknut odozgo, tek kad sam prišao u dom Gospodnji i spustio se na koljena, s molitvom da mi on pamet prosvijetli i srce ojača, na početku još jedne školske godine otvoriše mi se pitanja. Evo ih:

1. PITANJE: ZAŠTO SI TI JUTROS OVDJE?

Da te je netko pred vratima upitao: *Hej, što ćeš ti jutros ovdje?* – što bi mu odvratio?

Možda bi rekao: Ovdje sam poslom. Važnim poslom. Znaš, mora se živjeti. Da bih dobio posao vjeroučitelja, morao sam izvršiti fakultet, a sad su mi potrebni papiri. I u Crkvi su papiri na snazi! Dobit ću kanonsko poslanje, sredit ću svoje zaposlenje... Tako sam riješio jednu važnu stavku, barem zasad. A poslije ćemo vidjeti.

Sve je to istina. Živa istina. Samo, je li to sve? Vjerujem da ćeš, kad malo bolje promišliš, bar u sebi reći: Pa nisam ja jutros ovdje samo radi papira. Ovo je ipak posebno mjesto i osobit trenutak u kojem se ispunjava dio mogega sna. Onoga sna koji se javio u trenutku želje da budem dio radosti koja me dotakla, u Riječi i Otajstvu, da budem dio susreta kojega sam snagu osjetio u pogledu božanskog Učitelja, koji me pozvao i nekim, možda neobičnim, putevima vodio sve dosad.

Zato sam jutros došao na ovo sveto mjesto. Susrest ću se sa svojim Gospodinom, ogledati se u licu svoga Učitelja, pa i u svjedočanstvu vjere onih kojima nisam dostojan odriješiti remenje na obući. Zato stojim, sjedim, klečim, govorim, šutim, molim, zahvaljujem, pjevam... tu, nad grobovima mučenika, i zato se danas ponovno zaklinjem na vjernost istoj onoj Riječi za koju je on položio život.

2. PITANJE: VJERUJEŠ LI U ČUDO?

Ma kakvo je to pitanje na početku 21. stoljeća? Pa zar danas ima čudesa? Nije li sve ravno, plošno? Ali, razmisli malo – zar nisi baš ti u ovome svijetu čudo? Upitaj ljude oko sebe, oni će ti potvrditi da si zaista čudo! Usput, oni drže da ti nisi samo čudo nego i čudak, čudakinja. A to nije ništa neobično. U ovo doba studirati teologiju, to jest *baviti se Bogom*, izjaviti da prihvaćaš vjeru Katoličke crkve, da tvoj život ima smisla u Bogu koji se objavio, utjelovio, učovječio u Isusu Kristu, da je

jedincati događaj njegove muke, smrti i uskrsnuća tvoj put u život – kako reče Sveti Pavao – *Židovima je sablazan i poganima ludost* (1Kor 1,23)! A čudo je uvijek sablazan i ludost. Možda se nisi dovoljno osvjeđočio da si čudo, i da te kao čudo gledaju. Čudno te gledaju u zbornici i u razredu, vršnjaci i vršnjakinje, seljaci i intelektualci, ti si čudo živo, gdje god da se pojaviš... Da, ako se ono što je u tebi čudesno ne ugasi! Ako ti riječ ne izgubi odjek, ako ti primjer ne postane muka, ako ti radost ne pobjegne...

Vjeroučitelju dragi, prije nego sutra kreneš u razred, ozbiljno se upitaj: *Jesam li spreman biti čudo?* Biti drugačiji, pa što koštalo da koštalo! Ako pristaneš na to da budeš čudo, onda će te, kao onoga najčudesnijeg i najvećeg čudotvorca, farizeji proglasiti opasnim, i držat će te na oku, reći će, za svaki slučaj! Jer o onom što ti govoriš i činiš, koga svjedočiš i komu služiš, o tom će se govoriti, možda samo po tiho i da nitko ne zna, ali se pred njim neće moći ostati ravnodušnim!

3. PITANJE: KOLIKO SI HRABAR?

Predsjednik najveće svjetske sile pred izbore obeća brda i doline, začimivši sve to geslom *Hrabrost nade!*, da bi mu prvi potez bio odobravanje eksperimenata na ljudskim bićima, da bi omogućio ratifikaciju zakona o dopuštenom ubijanju ljudi, kako nerođenih pobačajem, tako i nemoćnih eutanazijom, da bi potaknuo razaranje obitelji! Kakva hrabrost!

Pred ludom hrabrošću koja grli zlo i promiče ga na velika zvona, sa silnom moći medija, ti mali Davide, ti mali vjeroučitelju s pastirskom torbom u kojoj je pračka s tri kamena, hrliš se suprotstaviti Golijatu ovoga doba! *Stani, Davide, povuci se, ne izazivaj, posao ćeš i glavu izgubiti, obitelj će ti uništiti...* – viču ti sa strane! Dok je

navrijeme, okreni se, nečim drugim zaba-vi, pobjegni... Ali ti, poput Gospodina, nastavljaš put u Jeruzalem! Ma zar si toliko hrabar da se i ove školske godine nastaviš, u ime Gospodina nad vojskama, s njegovim imenom na usnama i istinom u riječima – jasno i odlučno, sa svom strpljivošću – odupirati Golijatu koji je uvjeren da njegovu silu nitko ne može slomiti? Hrabrost je, iznimna hrabrost danas biti vjeroučitelj, na ovoj vjetrometini svakojake gluposti, ispraznosti i sotonske zloće!

Zašto je naš vjeronauk na tako lošem glasu, unatoč svim seminarima, projektima, materijalima? To pitanje postavio je Joseph Ratzinger, još kao nadbiskup u Münchenu. I odgovorio: Imamo programe i planove stručno razrađene, ali prilagođene mentalitetu ovoga svijeta, a ne evanđelja! Imamo biskupe koji mudruju, jer misle da se valja prilagoditi trenutnoj politici. Imamo svećenike koji traže kako će lakše i ugodnije živjeti, imamo vjeroučitelje koji će obaviti svoj posao i otići svojim putem. Svi govore: sad je dobro, pa *ne talasaj*. A kad se počne rušiti, uzalud se je osvrtni za izgubljenim vremenom.

Zato, vjeroučitelju moj, osobito ti koji si se po prvi put uputio u školu, divim ti se – ako doista imaš hrabrosti podučavati o Kristu, i sebe suobličiti Kristu, ako želiš ne samo podučavati nego i odgajati riječju i svjedočanstvom. Ako imaš hrabrosti doći u razred, sav razdragan, s viješću: *Isus Krist je uskrsnuo! Radujmo se i kličimo!*

4. PITANJE: KAKO SI?

To se pitanje prečesto postavlja tek da se nešto kaže! A opet, odgovor je itekako značajan, jer pitanje *kako si* danas, odlučujuće je kako ćeš biti sutra, kako ćeš biti kroz čitavu školsku godinu. Zato te pitam: *Kako si?* Možda ćeš odgovoriti: *Loše!* Osjećáš se, a da još nije pravo ni počelo, nekako

iscrpljen, neraspoložen, čutiš oko sebe ne-lagodu i nerazumijevanje, čini ti se da se nemaš na koga osloniti, jer su ljudi prečesto farizeji, izvana jedno a iznutra nešto posve drugo! Pa se k tome, kao vjeroučitelj, nadaš da će ti barem crkvena povezanost biti od pomoći, da ćeš se u tom krugu osjetiti na svojem mjestu, povezan iskrenošću, dobrotom, povjerljivošću, no osjećáš kako i tu nešto nije u redu!

Kad se taj osjećaj nepovezanosti – ili čak bezveznosti – ukorijeni, postaje problem. Poći u školu, na vjeronauk, bez veze, vodi u muku i unutrašnje raspadanje. Ali, kako do prave veze? I koja je veza tako dobra i stabilna, da te može osokoliti, dati ti snage i strpljivosti pred svim što znaš da te čeka? Tu se hoće duha prosvjetljenja i mudrosti. Jer sve ove horizontalne veze mogu funkcionirati samo ako su priključene na onu vertikalnu, odozgo, nebesku!

Vjeroučitelj se može dobro osjećati, može mu dobro i pravo biti, samo ako je u trajnoj vertikalnoj vezi s nebom. U vezi povjerenja i oslušivanja, u vezi razgovora i molitve, u vezi zahvalnosti i trajnog druženja s Kristom, s Marijom, sa svetima Gospodnjim. Bez te veze vjeroučitelj će začas postati »bezvezan«, a prva će to primijetiti djeca, a potom i svi ostali. A »bezvezan« vjeroučitelj ne može biti sretan, niti koga može usrećiti.

5. PITANJE: S KIM SI?

Kažu: *s kim si – takav si!* I nije ta izreka daleko od istine! Kad svoj dan podijelim na dvadeset i četiri sata, pa odbijem doba spavanja i prisilnog druženja s osobama koje pravo i ne poznajem, s kim sam u vremenu koje mi je preostalo? U svojim mislima, u svojim riječima i djelima?

Činjenica je da ne mogu sam. Nitko ne može sam. Čak mi je i poslanje uvelike u tom da posvijestim vjeroučenicima kako

ne mogu sami – ne samo jedan bez drugoga, bez drugih ljudi, nego da ne mogu bez Boga! Jednostavno ne mogu, jer se bez njega sve raspada. Život se raspada. A to – biti s njim – nije drugo doli biti u njegovu Duhu, u Kristovu Duhu! Kad se od vjeroučitelja očekuje da bude duhovna osoba, onda to znači da bude s Bogom, u snazi dara Kristova Duha. I zatim, da se to *biti s Bogom* odrazi, pokaže, konkretno ostvari u načinu na koji sam s drugim osobama. I u školi, dakako!

Ako se bojim, ako ne znam kako ću, ako me je strah, mogu zamoliti Učitelja, riječima one pjesme: *Uzmi me za ruku i povedi...* Da, želim biti s tobom. Još više, želim biti tvoj! Želim biti s tobom kao tvoj prijatelj, ili još točnije: *Budi mi prijatelj!* Budi ti sa mnom, jer znam i osjećam da ne mogu sam! Kad si ti sa mnom, onda i ja mogu biti s ljudima, mogu doista na tvoj način biti sa svojim vjeroučenicima, biti za njih. Biti im bližnji, tako blizak da mogu imati povjerenja, i tako jasan da se mogu osloniti na moju riječ, kako bi tvoju riječ, Kriste, čuli i poslušali!

Znaš, kad sam s tobom, put mi je osvijetljen i obasjan drugačijim bojama, moje su staze sigurne i mirne, moj korak je sigurniji i odvažniji. Da, kad sam s tobom, onda vrijedi *zakon spojenih posuda!* Ono što ti ulijevaš u moj život, prelijeva se u život onih kojima me šalješ. Zato, molim te, ne dopusti mi da se odijelim od tebe!

6. PITANJE: KAKO TVOJI?

Da, ozbiljno te pitam: *Kako tvoji?* Zapravo, prije bih te trebao upitati: Znaš li koji su tvoji? Ili si poput gledatelja koji na poluvremenu utakmice pita: A koji su naši? Da, o tvojima te pitam, o tvojoj obitelji, o tvojim najbližima. Kako ti otac i majka, brat i sestra, muž i žena, sin i kći? Znam, reći ćeš da nema nikoga bez križa i da smo

svi jadni. Ali, baš zato – jer smo u potrebi, osjećamo da nam treba bližnji, da nam treba podrška, upravljanje, pomoć i iznad svega ljubav! Osim toga, veli Sveti Ivan, nitko ne može ljubiti Boga ako ne ljubi svoga bližnjega. A tko ti je bliži od onoga s kim sjediš za stolom, s kim ležiš u postelji, s kim dijeliš život?

Kako tvoja obitelj, vjeroučitelju? Kako tvoja obitelj koja je Crkva? Ona u kući, ona u školi, ona u župi, ona u biskupiji! Vidiš je blatnjavu, bolesnu i jadnu. Vidiš je gladnu riječi i zatvorenu Duhu, vidiš je nemoćnu i jadnu... i tako potrebitu ljubavi! Što osjećaš za Crkvu? Što ti ona znači? Je li ti Crkva majka, koja te sa svim tvojim ranama i slabostima voli i daje što ti je najnužnije za život? I zar ćeš na nju, majku svoju, Crkvu, zaboraviti? Zar ćeš je prezreti zbog njezinih slabosti, zar ćeš je ostaviti poradi njezine bolesne, grešne, a koji-put i nastrane djece? Nije li ti ona posrednica života, ne povezuje li te ona s Kristom Spasiteljem?

U odgovoru na ovo pitanje, dragi vjeroučitelju, nalazi se razdjelnica, odatle ide crta uspjeha ili promašaja. Odatle polaze vode koje podržavaju život, ili one koje odvođe u mrak, u privid života izvan i mimo obitelji u kojoj i po kojoj nebeski Otac posreduje svoju ljubav. Imaš li hrabrosti, dragi vjeroučitelju, baš danas ostati u Crkvi, ljubiti Crkvu – unatoč nama svećenicima i našim ludostima, unatoč biskupima u njihovim nedostižnim palačama, unatoč strukturi koja tako lako i bezdušno guta sve, pa i ljude? Jer zajedništvo s Crkvom zajedništvo je s Kristom! I još k tome, njegova je riječ: Po ovom će ljudi znati da ste prijatelji moji, ako se budete ljubili među sobom!

7. PITANJE: KAMO ĆEŠ?

Koga tražite? – više je puta pitao Gospodin! Jedni su ga tražili da vide čudesne

znakove, drugi da se nasite kruha bez truda, treći su ga tražili u nevolji, četvrti da ga iskušaju, peti da ga uhvate i ubiju... a svega nekolicina ga je tražila da budu s njim. I na njegovo pitanje hoće li i oni otići, jer su njegove riječi tvrde i zahtjevi ozbiljni, Petar je rekao: *Gospodine, kome da idemo? Jedini ti imaš riječi života vječnoga* (Iv 6, 68).

Pred Gospodinom u svetohraništu podsjećam te: Ti si *vjero-učitelj!* I molim te, ne miješaj vjeru Crkve s religijskom kulturom! Ne poistovjećuj Isusa Krista, Spasitelja, sa samozvanim prorocima i mudracima ovoga svijeta. Ne miješaj religiju i vjeru. Religija je hvalevrijedno ljudsko traženje, a vjera je ulazak u osobni odnos s Bogom Ocem, u Isusu Kristu, snagom dara Duha Svetoga. Ako ti odeš u ljudsko mudrovanje, kamo ćeš odvesti one koji su ti povjereni?! Ne vjeruj onima koji bi htjeli Isusa ali ne i Krista, ni Raspetoga ni Uskrsloga, nego samo prosvjetitelja, učitelja, revolucionara, koji u svakom slučaju nije ništa drugo doli nesretni gubitnik ljudske povijesti! Domalo ćeš ovdje slaviti euharistiju! Je li tvoj cilj da *vjero-učenike* privedeš na prag otajstva Božje prisutnosti, da iskuse snagu vjere – ili da ih nakljukaš podacima koje će sutra zaboraviti? Istina vjere ne protivi se toleranciji, ali ne odustaje od jasnih zahtjeva na putu spasenja!

8. PITANJE: ŠTO PREDAJEŠ ILI POŠTO PRODAJEŠ?

Koliko košta vjeronauk? U Njemačkoj su se stotine tisuća nazovikatolika ispisale iz Crkve zbog crkvenog poreza. U nas se svako malo po novinama javljaju članci o troškovima koje treba srezati. Molim Boga, poštovani vjeroučitelju, da budeš svjestan kako si i ti na udaru. Možda čak među prvima. Oni koji su već ubacili priču o potrebi revizije ugovora sa Svetom Sto-

licom, i koji će vrlo vjerojatno doskora biti u mogućnosti da to i provedu, sve će učiniti da budu poslušni sluge svojih gospodara. A to će potvrditi silnim trudom da ocrne sve što se tiče vjere i Crkve, kako bi onda mogli Isusa Krista ukloniti iz javnosti. Pa tako i iz škole. Počevši od znaka, raspela. Nažalost, čini se kao da neke crkvene strukture izvršno surađuju na tom projektu zamračivanja, gurajući moralno i materijalno smeće u Crkvi pod tepih, umjesto da se suoče s istinom i krenu, dok je dana, u čišćenje kuće Gospodnje! Jer, uzalud nam se je pretvarati: *jedino će nas Istina osloboditi* (usp. Iv 8,32)!

U društvu kojemu je Bog novac, i ti si u napasti da svoje *predavanje* vjeronauka pretvoriš u *prodavanje* podataka o vjeri. Budući da je plaća prosvjetara mala, ni trud neće biti naročit. A budući da svi očekuju dobru ocjenu bez obzira na znanje, pa kad se tome doda i začim đačkog nepoštivanja i čestog bezobrazluka, učinit će ti se da prodaja ide loše i da nije vrijedna truda.

Zato pazi, jer danas dobivaš poslanje za *predavanje*, a ne *prodavanje* vjeronauka. U tom jednom slovu bitna je razlika. Predaje se ono što je primljeno, kao blago za život vječni! Ono blago koje je kao polog vjere, kao ispovijest, slavlje, život i molitva, predano Crkvi, stavljeno je u tvoje ruke, u tvoje riječi, povjerenje je tvojemu srcu. Ti si *predajnik* – osobito u školi – toga blaga Božjega. Ako ga nisi svjestan – dopustit ćeš da ga izruguju i po njemu gaze, ako mu nisi odan, gurnut će u stranu i tebe i to Božje blago... ako osjete da time želiš trgovati, nitko ti neće vjerovati! Reći će: Evo još jednog u religijskom ili u *duhovnom biznisu*!

9. PITANJE: GDJE ČUVAŠ TO BLAGO?

Sad se više i ne čudiš što te pitam: Gdje i kako čuvaš to sveto blago? Jer, svjestan

svojih slabosti i vlastite nemoći, najradije bi s Petrom uzviknuo (Lk 5,8): *Odlazi od mene. Gospodine, grešan sam čovjek!* A onda se sjetiš Pavla, koji svjedoči: *Tri sam puta molio Gospodina da odstupi od mene, a on mi reče: Dosta ti je moja milost* (2Kor 12,9)! Da, Gospodine, bez tvoje milosti sam mjed što ječi i praporac što zveči, a ne jeka tvog glasa. Ali, vjerujem i iskusio sam, da *sve mogu u Onome koji me jača* (Fil 4,13).

I zato sam danas ovdje: Blago koje si mi, Gospodine, povjerio stavio si u glineu posudu. Dobro znam koliko je krhka i kako paziti moram da se u oluji života ne razbije o hridi. Blago koje si mi dao stavio si, kao sijač sjeme, u moje bisage, ali tkanje je mojega življenja tanko i sve se bojim da se negdje ne razdere, da ne zapnem o draču i ne rastrgam svoje dane i ne zadobijem rane koje sâm ne mogu zaliječiti. Svakoga dana primjećujem pokoju rupicu. Posuda moga života počela je puštati vodu, ponegdje kap po kap, a ponegdje već ide curkom. Bisage moje s blagom tvojim svakoga dana moram ponovno krpiti, da se ne prospe utaman ono što trebam posijati da donese plod. Nisam ja gospodar i ne znam koje će zrno pasti u trnje, koje na put, a koje na kamenito tlo, no znam da ćeš dati – ako se potrudim pravo sijati – da ono zrno koje padne na plodno tlo, donese rod: trideseterostruk, šezdeseterostruk, stostruk.

I još nešto. Vidim, dok posežem za tvojim sjemenom, da i neprijatelj sije. Sije kukolj, sije smutnju, sije zlo. A njegovo će sjeme dobro roditi! Zato, molim te da me ne obuzme malaksalost i nesigurnost. Stavi mi pred oči svoj znak i pred raspelom me podsjeti: *U ovom ćeš znaku pobijediti!*

10. PITANJE: JEDINO PITANJE

Ostalo je još samo jedno pitanje. Pitanje izgovoreno na Getsemanskom jezeru, i to tripud uzastopce, pitanje najvažnije od

svih pitanja na zemlji. I svih ovih devet dosad postavljenih pitanja nisu ništa drugo doli uvod u to, deseto, prvo i jedino. Mogu ti reći da su prethodna bila moja pitanja. A deseto je njegovo, Učiteljevo, postavljeno nakon doručka: Šimune Ivanov, Ante, Marko, Marija, Terezija, Ružo... *ljubiš li me? Voliš li ti mene?* – Dobro promisli prije negoli odgovoriš! Jer o odgovoru ti ovisi sav život. I ne samo tvoj, nego i svih ovaca i janjaca koje će ti povjeriti. Samo ako se to usudiš, shvatit ćeš što znači svjedočanstvo velikog vjeroučitelja, Pavla iz Tarza: *Židovi znake istu i Grci mudrost traže, a mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak – i Židovima i Grcima – Božju snagu i Božju mudrost* (1Kor 1,22–24).

Ne, ne boj se i ne straši! Ako za tu riječ zavežeš nit svoga života i provučesh je kroz sve svoje dane, kroz mirna jutra i spokojne ravnice, kroz oluje i vedrine, kroz zbunjenosti i suze, sve do zlatnog smiraja, otkrit ćeš kako je baš na tu nit jedine, istinske, prave ljubavi, kao na nisku tvojih dana, krasna ogrlica nanizana. Stavi je već jutros oko svoga vrata, ne – na svoje srce! I ne boj se! Budi s obje noge na zemlji, a čelo svoje uzdigni put Božjega neba. Okreni lice svoje naprijed, u budućnost, i raširi ruke na zagrljaj. Tada će tvoji vjeroučenici prepoznati da nisi religiozni zanatlija nego duhovni umjetnik, Božji original, kojega se isplati poslušati i do Krista slijediti...

ZA KRAJ: JEDINI RAZLOG

Možda ovo što slijedi nije potrebno ponavljati, ali neka bude zaključak. Dakle, zašto biti katolički vjeroučitelj, danas, u Hrvatskoj? Ja mislim da ima samo jedan razlog:

- Jer je prije dvadeset stoljeća u Palestini živio čovjek imenom Isus iz Nazareta, Sin Marijin koji je raspet umro pod Poncijem Pilatom i kojega je Bog uskrisio od mrtvih!
- Jer je u Jeruzalemu, prije dvadeset stoljeća, zaživjela Crkva, zajednica onih koji vjeruju Isusu Kristu i u njemu prepoznaju Sina Božjega koji je postao čovjekom!
- Jer vjerovati u Isusa Krista znači razumjeti vlastito postojanje u svjetlu života i riječi Isusa raspetog i uskrsnulog, i živjeti sav život u zajedništvu s njim!
- Jer smo pozvani i poslani da vjeru u Krista, pripadnost Crkvi i ucjepljenje vlastitog života u otajstvo Uskrsa i Duhova posvjedočimo svima koji Boga trebaju i traže.
- Jer je naviještanje Krista radost, koju nam nitko ne može oduzeti!

Neka vam tu radost, dragi vjeroučitelji, nitko ne pomuti i ne razori, da biste mogli slaviti Oca i Sina i Duha Svetoga, u svakom svom danu, u školi, u crkvi, i u domu svomu! Amen.